

βις εἶνε διὰ τοὺς Μαυροβουνίους, ὅ,τι ὁ Μάρκος Κραλγέβι διὰ τοὺς Σέρβους, ὅ,τι ὁ Οὐνιάδης διὰ τοὺς Οὐγγρους, ὅ,τι ὁ Ἀλέξανδρος Νεύσκη διὰ τοὺς Ρώσους. Νικητὴς ἐν 63 μάχαις κατὰ τῶν Τούρκων, πολεμῶν συγχρόνως πρὸς διαφόρους δυνάμεις, κατὰ τῶν Βενετῶν καὶ τῶν ὀρεινῶν τῆς Ἐρζεγοβίνης, ἀτυχῆς ἐνίοτε, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπολλύς τὸ θάρρος αὐτοῦ, καὶ ὑποθάλπων ἀδιακόπως τὸν ζῆλον τῶν συνεταίρων του, θεωρεῖται ὡς ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Μαυροβουნიωτικῆς πατρίδος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὕρισκεται εἰς τὸ συναξάριον καὶ προφέρεται μετ' εὐλαθείας, ὑπάρχει δὲ πεποίθησις παρὰ τῶ λαῶ, καθ' ἣν δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ διήλθε τοὺς αἰῶνας, ὡς ὁ Βαρβερούτζ, κοιμώμενος ἐντὸς σπυλαίου, ὅθεν ἡμέραν τινα θέλει ἐξέλθει ἵνα διώξῃ τοὺς Τούρκους ἐκ τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἰβάν δὲν ἦτο μόνον πολεμιστὴς, ἀλλὰ καὶ διοργανωτὴς· ὑπὸ δὲ τὴν ἡγεμονεῖαν αὐτοῦ ἐφάνη χροιά πολιτισμοῦ, ἣν τὸ Μαυροβούνιον δὲν εἶχε γνωρίσει ἕως τότε. Ἡ Βενετικὴ δημοκρατία ὠνόμασεν αὐτὸν Πατρίκιον. Κατὰ τὰ σπάνια διαλείμματα, ἅτινα τῶ ἄφινεν ἢ ἐν τῶ στρατῶ ζωῇ, ὁ βοεβόδας ἐπεσκεφθὴ τὰς γειτονας χώρας, ὅθεν ἀπέφερε σωτηριῶδεις διδασκαλίας.

Τὸν Ἰβάν διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τζουράτς, ὅστις εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶχε νὰ ὑποστηρίξῃ νέον πόλεμον κατὰ τοῦ Σουλτάν Βαγιαζίτ τοῦ Βου. Ὁ Βαγιαζίτ ἠττήθη. Τότε ἤρξατο νέα πολεμικὴ περίοδος, καθ' ἣν Τοῦρκοι καὶ Μαυροβούνιοι ἐδιπλάσιασαν τὴν λύσσαν των. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Τζουράτς, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν σύζυγόν του, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς Βενετίαν, τὰ πράσσημα τῆς Ἠγεμονείας περιῆλθον εἰς χεῖρας τοῦ κλήρου, τῆ συγκαταθέσει τοῦ ἔθνους.

Ἡ βασιλεία αὐτῶν ἐγένετο ἀξιοσημεῖωτος κατὰ τὰ πολεμικὰ γεγονότα οὐχ ἦττον τῆς τῶν προκατόχων των, ἢ δὲ ἐπιτυχία τῶν ὀπλων αὐτῶν ἐξηκολούθησεν ἐξασφαλιζουσα